

Rigsdagen med Philipsen som Ordfører givet et Paalæg til General Madsen, som da var Krigsminister, om at gøre Ende paa denne Kommissions Arbejde, om det skulde være, endog paa voldsom Maade. Det var Grunden til, at der fra Krigsministeriets Side blev skrevet til Kommissionen om at gøre Ende paa Sagen, og at der ikke kunde bevilges flere Penge. Og da man i Rigsdagen ønskede, at Sagen skulde endes, blev den endt, og man kan ikke opretholde den Forstaaelse, at Kommissionen endnu skulde være siddende, altsaa skulde have siddet hele Tiden siden. Saa vidt jeg erindrer, ere ogsaa adskillige af Medlemmerne døde. Hvis derfor den højtærede Minister vil have den Sag forberedt til en Revision — og det kan være rimeligt nok —, ser jeg ikke bedre, end at den højtærede Minister maa komme med Forslag om Nedsættelse af en ny Kommission, som saa naturligtvis kan tage Arbejdet op der, hvor den forrige slap. Men anderledes tror jeg ikke, dette Arbejde kan fremmes.

Den højtærede Minister sagde, at den Dom i en Injuriesag mellem to Underofficerer, som var nævnt af Ordføreren for Forespørgerne (L. Jessen), gav ham god Anledning til at udtale sig om selve Sagen, om Retsplejen og om Straffeloven, og han anførte saa — det skulde formodentlig være en Bebrejdelse mod Folketingets tidligere Flertal og det tidligere Ministerium —, at hvis man havde fulgt ham og hans Meningsfæller, vilde denne Sag være bleven paakendt af en borgerlig Domstol og af Nævninger. Saaledes forstod jeg den højtærede Minister, jeg skal indrømme, at det var ret vanskeligt herovre fra at høre ham. Men hvis Tinget og det daværende Ministerium havde fulgt den ærede Minister og hans Meningsfæller, vilde denne Sag ikke være bleven paadømt af Nævninger, for der er for Tiden ingen Sager her i Landet, der paadømmes af Nævninger, og den højtærede Minister vil heller ikke have, at den Lov, vi have faaet om Nævninger, skal træde i Kraft.

Jeg tvivler ogsaa om, at hvis vi havde fulgt den højtærede Minister, var denne Sag bleven paadømt af en borgerlig Domstol. Den Lov, vi i 1908 fik om en Forandring paa visse Punkter af den militære Ret, gav sig kun ud for at være, hvad den ogsaa var: en midlertidig Lov. Ligesom den højtærede Minister nu vil gennemføre en midlertidig Lovforandring paa dette Omraade, mente den daværende Minister — det var mig —, at der ikke

kunde gennemføres en virkelig Revision af den militære Retspleje, og at det derfor var formaalstjenligt at faa gennemført en midlertidig Lov, der indeholdt visse Forbedringer. Disse skulde gaa ud paa dels at skaffe en Appellinstans til Stede — det var noget, Venstre i 1894 meget havde ønsket at faa —, dels at give den ved Krigsretten tiltalte en Forsvarer og dels at faa overalt den samme Ordning indført, som gælder i København med Hensyn til Krigsretternes Omraade. Jeg mente da, at det ikke vilde gaa an at gaa ud derover. Kom man ind paa det Omraade, Ministeren her nævnede, at de militære Domstole kun skulde omfatte militære Forseelser, havde man indladt sig paa Løsningen af et større Principspørgsmaal, hvorpaa der var Strid mellem Tingene, hvad der let vilde forhindre, at vi fik en midlertidig Lov gennemført. Vi fik Loven af 1908, som jeg tror er en god Lov, men den har aldrig givet sig ud for at være andet end en midlertidig Lov. Og naar vi komme til selve Spørgsmaalet om en Revision af den militære Retspleje, er jeg enig i, hvad hele Udvalget om den borgerlige Retspleje udtalte i sin Betænkning, og som Ministeren henviste til, at Spørgsmaalet om den militære Retspleje maa udskydes indtil videre. Deri ligger det samme, som den højtærede Minister endnu staar paa, at vi faa ikke en gennemgribende Revision af den militære Retspleje, inden vi faa en virkelig Overvejelse med vel udarbejdede Forslag, der omfatte det hele, og som vi saa kunne tage fat paa. Loven af 1908 var, som sagt, en midlertidig Lov. Naar vi komme til Spørgsmaalet om en endelig Revision af den militære Retspleje, er jeg enig i, at man indskrænker de militære Domstoles Omraade til kun at angaa militære Forseelser. Hvad man saa vil forstaa ved militære Forseelser, er noget, man kan diskutere. Der opstaar altid om saadanne Spørgsmaal Grænsestridigheder, og saaledes vil det ogsaa gaa her, men da dette ikke foreligger i Dag, behøver jeg ikke at udtale mig derom nu.

Jeg mener, vi bør slaa os til Ro med, hvad Ministeren har udtalt om, at han nu vil komme med Forslag om en midlertidig Lov, der bl. a. skal indeholde Forslag om en tredie Appellinstans. Jeg har nu aldrig tænkt mig, at man vilde have saa mange Instanser paa det militære Omraade, at man vilde have Højesteret med som tredie Instans. Vi kunne imidlertid se paa det. Det er muligt, der kan anføres saa mange gode Grunde derfor, at vi med Glæde